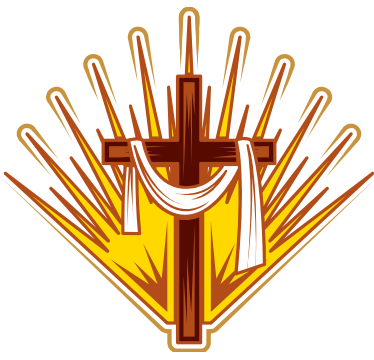

LÁ THƯ MỤC VỤ

Giáo hội chọn đoạn Tin Mừng của Thánh Gioan cho Chúa Nhật Phục Sinh vì trong đoạn tin mừng này có ba nhân chứng chính mắt thấy sự kiện “mồ trống” đó là bà Maria, ông Phêrô, và ông Gioan. Và như mọi người đã biết, Phúc Âm của Thánh Gioan là ‘phúc âm của tình yêu’ nên trong ngày Chúa sống lại cũng chính tình yêu đã dẫn dắt trước hết là bà Maria Madalêna, rồi đến ông Phêrô và ông Gioan đến mộ Chúa để chứng kiến ngôi mộ trống và tin vào việc Chúa đã phục sinh.

Không ai yêu Chúa Giêsu hơn bà Maria Madalêna. Chúa đã làm cho bà một việc mà từ trước đến giờ không ai đã làm cho bà, nên bà không bao giờ quên ơn Chúa. Theo truyền thống bà Maria này là người đàn bà tội lỗi khóc ướt chân Chúa rồi lấy tóc mình mà lau sau đó xức dầu thơm trên chân Ngài. Hành động này được Chúa khen rằng “Tội của chị rất nhiều, nhưng đã được tha, bằng cố là chị đã yêu mến nhiều.” (Lc 7:36-49)

Chính vì yêu mến Chúa mãnh liệt nên bà đã thao thức chờ vừa hết ngày Sabát, ngày mà luật cấm không được làm gì cả, đến lúc tảng sáng ngày thứ nhất trong tuần là bà mang thuốc thơm chạy ra mồ để viếng xác Chúa. Theo phúc âm Mát-thêu, nhà đương cục đã ra lệnh niêm phong cửa mộ để không ai được mở nó ra (Mt 27:66). Chính vì thế bà đã kinh hãi khi nhìn thấy tảng đá che cửa mộ bị dời sang một bên nên không dám vào viếng xác mà vội chạy về báo tin cho hai ông Phêrô và Gioan. Bà là mẫu mực cho người luôn yêu mến và tin cậy ngay cả những lúc không hiểu được đường lối và thánh ý của Thiên Chúa.

Sau khi được cấp báo, hai ông Phêrô và Gioan chạy đến mộ ngay. Gioan trẻ hơn nên đến trước nhưng ông đứng ngoài nhìn vào, còn ông Phêrô mặc dầu đến sau nhưng với cá tính nóng nảy, ông vào hẳn trong mộ để kiểm chứng. Lúc ấy ông ngạc nhiên vì thấy mộ trống nhưng không suy nghĩ xa hơn. Ngược lại tuy vào sau, trong đầu ông Gioan chợt nảy ra suy luận rằng nếu người ta dời xác Chúa đi hay bọn trộm tới ăn cắp xác thì tại sao họ còn để lại các khăn liệm. Và các khăn liệm này không bị gỡ ra hay lệch khỏi vị trí khi người ta quần trên xác Chúa Giêsu giống như xác Ngài bốc hơi khỏi các tấm khăn liệm. Nhìn thấy như vậy nên ông đã tin là Thầy mình đã sống lại. “Ông thấy và ông tin” (Ga 20:9).

Vai trò của tình yêu trong câu chuyện Phúc Âm của Chúa Nhật Phục Sinh thật kỳ diệu. Bà Maria, người yêu Chúa thật nhiều, là người đầu tiên đến viếng mộ. Ông Gioan, người môn đệ được Chúa yêu mến và yêu mến Chúa, là người đầu tiên tin vào sự Sống Lại. Đây là vinh dự lớn lao cho ông. Ông là người đầu tiên hiểu và tin. Lòng yêu mến Chúa cho ông con mắt đức tin để đọc được các dấu chỉ và trí sáng suốt để thấu hiểu màu nhiệm Phục Sinh. Điều xảy ra với ông Gioan là quy luật của cuộc sống. Trong tất cả mọi việc, chúng ta không thể hiểu được ý nghĩa của người khác nếu giữa chúng ta và người ấy không có một sự đồng cảm. Nếu tình yêu là con đường ngắn nhất đi từ trái tim này tới trái tim khác, thì tình yêu là con đường ngắn nhất dẫn tới sự đồng cảm. Tình yêu có thể nắm bắt được sự thực khi lý trí còn đang dò dẫm và chưa chắc chắn. Tình yêu có thể nhận ra ý nghĩa của sự vật khi khảo cứu còn mù tịt.

Có một nghệ sĩ trẻ mang bức tranh vẽ Chúa Giêsu cho một nhà phê bình nghệ thuật nổi tiếng chằm. Ông ta ngắm nghĩ rất lâu trước khi đưa ra lời bình phẩm, cuối cùng ông ta chỉ nói một câu: “Anh không yêu Ngài, vì nếu anh yêu mến Ngài bức tranh anh vẽ sẽ có hồn hơn nhiều”. Cũng vậy, chúng ta không thể hiểu Chúa Giêsu hay giúp người khác hiểu về Ngài nếu chúng ta không đặt trọn trái tim và lòng trí chúng ta cho Ngài. Mà nếu chúng ta không đặt trọn trái tim và lòng trí chúng ta cho Ngài, chúng ta sẽ không nhận ra màu nhiệm Phục Sinh trong đời mình. Và nếu không có Phục Sinh, đức tin chúng ta chỉ là hão huyền. Vì cuộc sống chúng ta sẽ không có ý nghĩa gì hết nếu tất cả chỉ dừng lại ở đời này trước năm mồ lãng quên.

Do đó, với niềm tin và lòng yêu mến, khi nhìn vào đời sống mình, chúng ta sẽ nhận thấy vô vàn sự Phục sinh, cũng như rất nhiều những cuộc vượt qua nho nhỏ trong đời sống hướng tới Phục Sinh. Khi một tình bạn, một tình yêu bị tan vỡ, chúng ta biết hàn gắn lại bằng yêu thương thì đó không phải là sự phục sinh sao? Khi chúng ta có kinh nghiệm về sự tha thứ, dẹp tan được lòng thù hận, loại trừ được sự oán ghét, thì đó là cuộc vượt qua phi thường ...

Như mùa xuân sau đông tàn, Phục Sinh mãi mãi vọt lên trong đời sống chúng ta những chồi lộc ân sủng, những sức sống tươi trẻ. Tin vào Đấng Phục Sinh là thấp lên ánh sáng mới, là đón nhận tình yêu mới cho mùa xuân tâm linh.